

Rozprávanie o koňoch,
o ich liečivej energii a o ceste k sebe

ČAROVNÉ KONE

Daniela Tejkalová, Hana Šišková

Čarovné kone

Daniela Tejkalová, Hana Šišková

Copyright © Ecovea, s.r.o., 2020

Grafická a redakčná úprava: Daniela Tejkalová

Autori fotografií: Daniela Tejkalová a archív ostatných autoriek

Autorka obrazu na obálke: Libuša Čtveráková, Farebné svety

Vydavateľ: Ecovea, s.r.o.

Distribúcia: Ecovea, s.r.o., www.ecovea.sk

E-KNIHA, vydanie prvé

ISBN PDF 978-80-973593-0-0

ISBN EPUB 978-80-973593-1-7

ISBN MOBI 978-80-973593-2-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie, vrátane fotografií, nesmie byť rozširovaná bez písomného súhlasu majiteľa práv.

ROZPRÁVANIE O KOŇOCH
O ICH LIEČIVEJ ENERGII
A O CESTE K SEBE

ČAROVNÉ KONE

Daniela Tejkalová
Hana Šišková a ďalšie ženy

Obsah

Predslov.....	1
Časť prvá: PRÍBEHY - CESTA K SEBE.....	4
Úvod k príbehom.....	6
Daniela Tejkalová – z môjho denníka.....	8
Lekcie od koní - čo ma kone naučili (a stále učia).....	50
Príbehy iných žien.....	61
Hana Šišková.....	62
Karolína Čapková.....	69
Andrea Žemberová.....	77
Helena Pokorová.....	81
Anita Ingebriktsvold.....	87
Eva Bálizsová.....	95
Zdeňka Jordánová.....	102
Lenka Kňazovická.....	108
Rozhovor s Lindou Kohanov.....	113
Časť druhá: ROZPRÁVANIE O KOŇOCH.....	116
Úvod k rozprávaniu o koňoch.....	118
O koňoch trochu inak.....	119
Kôň ako symbol.....	119
Osudy koní na Zemi.....	123
Čo alebo kto je vlastne kôň?.....	127
Zápisky zo života s koňmi.....	129
Sociálny a citový život.....	130
Priestor a sloboda pohybu.....	137
Starostlivosť o zdravie.....	140

Partnerstvo s ľuďmi a komunikácia.....	149
Psychológia interakcie človeka a koňa.....	154
Aktivity pre duševné a telesné zdravie.....	159
Úvod k aktivitám.....	159
Hipoaktivity s deťmi.....	164
Natural Horsemanship.....	168
Pozitívka / Pozitívny tréning.....	171
Práca zo zeme / Groundwork.....	174
Tanec s koňmi / Liberty.....	177
Prechádzky s koňmi v prírode.....	182
Vzdelávanie, osobný a firemný rozvoj a liečenie s koňmi.....	186
Firemný rozvoj s asistenciou koní.....	193
Rekreačné jazdenie a jazdecké školy.....	195
Financie – na rovínu.....	199
Doslov.....	203
Podakovanie.....	204
Kontakty a zdroje.....	205
Kontakty.....	205
Zdroje.....	207

Túto knihu venujem mojim nebohým rodičom.
Ukázali mi svet čarovnej prírody a aj to, ako sa dá spolu pekne žiť. Radi
sme sa o všetkom rozprávali aj filozofovali. A vždy mi vraveli, že by som
raz mala napísať knihu. Sama som si na knihu ešte netrúfla a tak som
prizvala ďalšie ženy. Verím, že by ich naše slová potešili.

Daniela Tejkalová

Predslov

Verím, že v živote každého človeka raz príde deň, keď si povie „teraz! už viem, čo chcem“. Žiaľ, častokrát sa to stane až na smrteľnej posteli. Mne sa to stalo tiež, avšak nie na tej mojej. Sedela som pri mojej zomierajúcej mame a videla som všetku tú bolesť, ktorú mala v očiach. Veľa sme sa rozprávali a ja som z jej príbehu pochopila, čo všetko vo svojom živote nestihla a už ani nestihne. Rovnako som sedela na smrteľnej posteli môjho otca a držala ho za ruku. Cítila som to isté. Bolest' a smútok z toho, čo nestihli a čo neurobili. A tak som si povedala, že ja takto zomierať nechcem. V tej chvíli som sa rozhodla nasledovať svoje sny a opäť do svojho života vniesť Môj život. Bol to sen o priateľstve na Zemi a o živote s koňmi. Až neskôr som si uvedomila, že som vlastne len potrebovala nasledovať motto, ktoré som vybrala na maturitné oznámenie našej triedy: „Ak chceš realizovať svoje sny, prebuď sa!“

A tak som sa jedného dňa prebrala a začala som hľadať informácie, miesto i ľudí, ktorí by mi v tom mojom sne pomohli. Tým mojím snom boli KONE. Nevedela som prečo a ako to urobiť, ale jednoducho som vykročila. Túžila som im byť nablízku a vniesť ich do môjho života aj keď som nemala predstavu, čo s nimi chcem vlastne robiť. Surfovala som po internete, kupovala som si knižky, navštevovala som rôzne kurzy aj jazdecké školy, ale stále to nebolo „ono“. Nemala som úplne jasnú predstavu čo hľadám, ale cítila som, že to mám s koňmi nejakou „inak“, ako som bežne vídavala. Nemala som až takú veľkú túžbu jazdiť na koni, ale nevedela som, ako inak sa im môžem priblížiť. Možno som len ešte nebola dostatočne naladená, ale v mojom okolí som nevedela nájsť ľudí, ktorí by to cítili podobne ako ja. Jednoducho som sa nedokázala prispôbiť tomu, čo som zažívala všade kam som prišla „učiť sa jazdiť“. Nerozumela som tomu, čo mám robiť a hlavne prečo a cítila som sa zmätená z toho, čo som zažívala, pretože som často videla bolesť v očiach koní a čosi mi tam stále chýbalo.

Jedného dňa som v jednej z jazdeckých škôl nanútený bičik treskla o zem a povedala som si, že musí predsa existovať aj iná cesta ako preťahovanie ťaží, kopanie do slabín a dokazovanie si kto z koho. Nechcela som byť otrokárom, ktorý len využíva kone ako nosiče svojho bremena, športové náčinie, náplasť na ego či symbol prestíže. Inšpirovaná knihou Lindy Kohanov Tao koně, zážitkovým seminárom Horsense Outdoor v Čechách a posilnená vierou v krajší svet, som vykročila za volaním srdca. Bezhlavo a bez väčšej prípravy. Dnes viem, že to bolo veľmi nerozumné a nie nasledovaniachodné rozhodnutie. Mohla som ešte počkať, viac hľadať a lepšie sa na to pripraviť. Ale kto vie, čo je správne?

Kráčala som aj stále putujem na svojej ceste s veľkou dávkou šťastia a vďaka ľuďom, ktorí sa ne-náhodne objavili a objavujú v mojom okruhu. Pomáha mi aj zdedená ochota učiť sa a pár skúseností z vlastného života. Ale hlavne kone mi sú mi na tej ceste oporou, inšpiráciou i motiváciou. Naučila som sa už od nich a pri nich neuveriteľne veľa a neustále sa učím. Nie som žiaden expert na kone a občas mám pocit, že ozaj nič neviem. Z pohľadu ľudí, ktorí sú pri koňoch niekoľko desaťročí, viem toho naozaj podstatne menej. Ale pravda je aj taká, že veľa vecí cítim, aj keď na to nemám vysvetlenie a ani roky skúseností. Posilňuje ma nielen moja filozofická povaha a túžba vidieť veci v súvislostiach, ale hlavne slová skúsených horsmenov Toma Dorrance a Marka Rashida. Obaja sa zhodujú v jednom - ak chceš naviazať s koňom spojenie, musíš to jednoducho cítiť a vedieť používať silu spolu s citom.

Netrúfam si v nasledujúcich stránkach poučovať ani radiť, ako to má byť s koňmi „správne“. Je to len môj uhol pohľadu, určený zväčša širokej verejnosti na rozšírenie obzorov.

Zažila som a uvedomila som si na tej ceste všeličo a bola by podľa mňa škoda sa o to nepodeliť. Čo keď zomriem skôr, ako moja dcéra pochopí, čo som tie roky pri koňoch vlastne robila? Aj ľudia, ktorých stretávam sa často zaujímajú, ako to s tými koňmi vlastne je a ako som sa ku koňom dostala a prečo som vymenila pohodlie kancelárie a počítač za neistotu, konské chlpy a lopatu. A hlavne – stretávam ďalších a ďalších ľudí, ktorým kone učarovali a zatúžili ich vniesť do svojho života, ale netušia kde začať a čo robiť. Podaktorí z nich boli alebo sú rozhodnutí si koňa napokon aj kúpiť, pre seba, či svoje neodbytné dieťa. A možno aj podobne ako ja - bez skúseností a bez hlbšieho poznania súvislostí, pravidiel živočíšnej ríše, len s túžbou v srdci a peňaženkou plnou možností. Aby ten ich príbeh nemusel byť taký kostrbatý, ako ten môj a aby viac ľudí „videlo za horizont možností“ a kone získali vedomejších majiteľov, rozhodla som sa o ten môj príbeh a postrehy podeliť.

Počas posledných 4 rokov som pri koňoch stretla rôznych ľudí, a zväčša to boli ženy, ktoré zažili niečo podobné alebo sú pri koňoch oveľa dlhšie ako ja a tiež majú svoje skúsenosti. Podaktoré zanechali vo mne hlboký dojem a niektoré som aj oslovila s prosbou, aby prispeli svojim uhlom pohľadu či vlastným príbehom a oni s nadšením súhlasili. Vedeli prečo a ja som im nesmierne vďačná. Podobných úžasných žien je (nielen okolo mňa) verím omnoho viac, ale všetky by sa sem asi ani nezmestili.

Príbehy, ktoré tu nájdete nie sú podľa mňa len o týchto konkrétnych ženách a o ich koňoch. Sú o hľadaní spoločnej cesty pre všetky bytosti na tejto planéte, o hľadaní a využívaní skutočného potenciálu nás všetkých a o našich vzájomných vzťahoch.

Ich „ženský uhol pohľadu“ (dôraz na cit, empatiu, prispôsobivosť a spoluprácu) je totiž v dnešnej dobe nadmieru potrebný. Svet sa v posledných storočiach dostal do slepej uličky a ja som presvedčená (podobne ako mnoho iných filozofov a mysliteľov), že je to práve nerovnováhou, ktorú spôsobil prílišný dôraz na to, čo je racionálne, teda typické viac pre mužský spôsob nazerania na svet (dôraz na fakty, štruktúry, pravidlá a silu). Ak sa tieto dva pohľady dostanú do rovnováhy a začnú sa viac prepájať, na svete opäť zavládne harmónia a súlad. Ženy, ktoré sa naučili spolupracovať s koňmi svojim „ženským spôsobom“, sú teda pre mňa inšpiráciou, ako „sa to dá“.

Dnes viem, že „iná cesta“ s koňmi existuje. Respektíve tých ciest je veľa a toto je len jedna z nich. Cieľom tejto knižky je pomôcť rozšíriť obzory, aby mohlo viac ľudí vidieť, že kone nemusia byť len na jazdenie a že existuje aj iný rozmer a význam života s koňmi. Taký, ktorý okrem partnerstva s koňmi pomáha obnoviť spojenie s celou prírodou a tým aj sami so sebou.. alebo vlastne naopak.

***

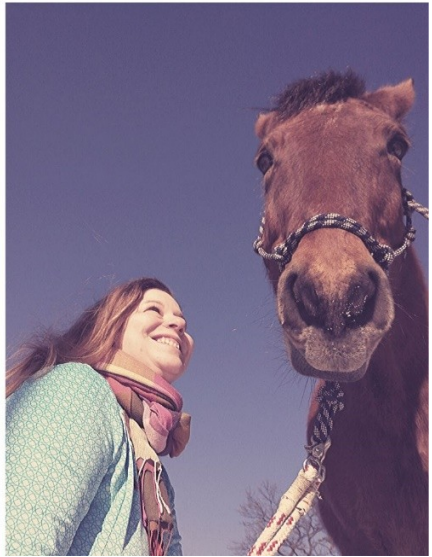
V prvej časti knihy, s názvom PRÍBEHY – CESTA K SEBE, nájdete môj príbeh (v presnom znení z môjho denníčku, tak ako sa odvíjal počas 4 rokov) a príbehy iných žien, ktoré sa podujali podeliť o svoje zážitky a skúsenosti. Zámerom tejto časti je inšpirovať iné ženy (aj mužov), ktoré hľadajú vlastnú cestu a povzbudiť ich k vytrvalosti a ochote učiť sa prekonávať svoje „komfortné zóny“.

V druhej časti knihy, s názvom ROZPRÁVANIE O KOŇOCH, nájdete zhrnutie základných, ale aj málo známych poznatkov o koňoch, ktorých cieľom je rozšíriť povedomie o potrebách, schopnostiach a možnostiach spolupráce s koňmi. Nakoľko sa nepovažujem za odborníka na kone (som len kdesi na začiatku), kapitoly revidovala a časť z nich aj sama pripravila skúsenejšia a vzdelanejšia koniarika Hanka Šišková.

Fotografie použité v knihe vznikli počas našich obyčajných dní či pri aktivitách s koňmi (fotené mnou alebo niekým, kto bol práve po ruke, s dovolením zúčastnených strán), s výnimkou fotografií uvedených v príbehoch jednotlivých žien (tie sú z ich vlastných archívov).

Daniela Tejkalová

Časť prvá: PRÍBEHY - CESTA K SEBE

Úvod k príbehom

Kým ľudia vymysleli počítačové hry, bavili svoje deti (aj seba) čítaním, rozprávaním a počúvaním príbehov, skutočných aj tých vymyslených. Deti, ale aj dospelí, v príbehoch iných ľudí mohli nájsť poučenie, zábavu aj spoločne strávený čas. Mohli cítiť, že v tom nie sú sami, pretože aj niekto iný sa bojí, padá, víťazí, raduje sa a vidí svet podobne ako oni, hoci témy môžu byť rôzne. A to im dodávalo odvahu a ochotu prekonávať prekážky či tešiť sa zo zdieľanej krásy.

To, prečo príbehy fungovali kedysi, funguje aj dnes. Preto sú kiná plné a kníh neubúda. Ľudia jednoducho stále potrebujú spoznávať svet a vedieť, že sú „ok“, aj keď sa im nedarí, cítia sa osamelí, zradení a neistí. A o to viac potrebujú počuť, že „sa to dá“ prekonať, že cesta k cieľu existuje, aj keď to tak spočiatku nevyzerá. Aj vtedy, ak príbeh nedopadne „dobro“, môže byť užitočnou inšpiráciou ako veci nerobit', kde hľadať kľúč k rozlúšteniu záhad života a dáva možnosť prijať seba či iných aj vtedy, ak sa veci nevyvíjajú očakávaným spôsobom.

Ideu tejto knihy som nosila v srdci od momentu, keď som si prvýkrát sadla na vlastného koňa. Na ten pocit nikdy nezabudnem. Chcela som ho zakričať do sveta a ukázať všetkým, aké je to nádherné splniť si sen, aká som šťastná a silná. Až neskôr som pochopila, že rovnako „hore“, viem byť aj „dolu“, teda cítiť sa absolútne neschopná, nešťastná a slabá. O tom sa mi spočiatku až tak veľmi hovoriť nechcelo. Hanbila som sa za svoje nezdary a za svoju trúfalosť kúpiť si koňa bez väčších znalostí. Čím viac som však dokázala priznať to, ako sa skutočne cítim a čo neviem, tým menej som sa bála a o to viac mi ľudia pomáhali alebo chceli počuť, ako sa mi darí. Dnes sa už nebojím priznať „mýlila som sa“ alebo „to bola fakt hlúposť“ či „urobila by som to znovu“. Po 4 rokoch zoči – voči sebe som veľa vecí pochopila – o sebe, o koňoch, o svete – a tak som sa rozhodla konečne o môj príbeh podeliť, slovom aj obrazom. Som síce len na polceste... ale kto vie, možno práve preto môže byť pre vás môj príbeh inšpiráciou a užitočným spestrením všedných dní. Aby som zostala čo najpresnejšia, prinášam autentické zápisky z môjho denníka. Je preto aj dlhší ako ostatné príbehy.

A prečo som požiadala aj ďalšie ženy o príspevok do tejto knihy?

Možno som už ako tie kone. Lepšie sa cítim v spoločnosti iných, ktorí to cítia podobne. A ženy, ktoré som oslovila s prosbou o spoluprácu, mi ten pocit bezpečia poskytl. Našla som v nich oporu a láskyplnú inšpiráciu a som presvedčená, že nebudem jediná. Všetky ženy osobne poznám, ovplyvnili ma a navyše majú aj

niečo spoločné. Nielen lásku ku koňom, ale aj lásku k sebe a k svetu okolo nich a k Matke Zem pod našimi nohami. Všetky majú v sebe čosi, čo im umožňuje vidieť veci v širšom kontexte a majú schopnosť pretaviť svoje ciele do reality. Tým sú mi tak veľmi sympatické. Keď som si ich príbehy prečítala, častokrát som mala slzy na krajíčku alebo mi srdce poskočilo radosťou.

Tak nech sa vám dobre číta a naše príbehy nech pomôžu dopísať aj ten váš príbeh. Nie sú to totiž len príbehy o koňoch. Sú to príbehy hlavne o ceste k sebe.

V nasledujúcej časti sa vám bude prihovárať týchto 10 žien:

Z môjho denníka a Lekcie od koní:

- **Daniela Tejkalová** - filozofka, blogerka a koučka (sprievodkyňa svetom emócií a koučing s asistenciou koní)

Príbehy iných žien:

- **Hana Šišková** – hipologička, psychologička a koučka (terapie a koučing s asistenciou koní), hlavná autorka knihy a odborný garant
- **Karolína Čapková** – trénerka jazdectva, táborová vedúca a lektorka osobného rozvoja s koňmi
- **Andrea Žemberová** – detská lekárka a terapeut holistickej medicíny
- **Helena Pokorová** – veterinárka, chiropraktička a lektorka seminárov transformačnej komunikácie
- **Anita Ingebriktsvold** – lektorka osobného rozvoja s asistenciou koní (EPONA, EAGALA), učiteľka OneHorseLife, akupunkturistka koní, terapeutka Animal Assisted Therapy, učiteľka jogy Kundalini
- **Eva Bálizsová** – realitná makléřka a motivačná blogerka
- **Zdeňka Jordánová** – spisovateľka, maliarka a lektorka osobného rozvoja (Poznej svoj cíľ)
- **Lenka Kňazovická** – špeciálna pedagogička, hipoterapeutka a terapeutka bilaterálnej integrácie
- **rozhovor s Lindou Kohanov** – spisovateľka, lektorka osobného rozvoja a zakladateľka vzdelávacieho centra EPONA (terapie a aktivity s asistenciou koní)

Daniela Tejkalová – z môjho denníka

4 roky zoči-voči sebe

29. júla 2015

Na tento darček od mojej 6 ročnej dcérky sa denne pozerám v práci... zavretá v presklenom mrakodrape, bez čerstvého vzduchu, čumím do počítača a riešim nekonečné a často nezmyselné korporátne úlohy. Ešte 30 dní. Dala som výpoveď. Ďakujem Miška!:-)

31. august 2015

Posledný deň v práci. Pred dvoma mesiacmi som dala výpoveď. Bolo to len mesiac potom, ako mi zvýšili plat a ponúkli viac možností na realizáciu a pár dní potom, ako mi došlo, že sedím vo vlaku, ktorý ide opačným smerom. Bolo to mesiac potom, ako za otcom odišla do večnosti aj moja mama a ja som vďaka nim uvidela celý môj život ako na dlani. Uvidela som, že večer padám do postele únavou, nemám už chuť toľko smiať sa s dcérou, milovať sa s mužom, starať sa o bylinky vo vlastnej záhrade, čas na priateľov, na to, čo mám rada, ani silu naplno tešiť sa z toho všetkého, čo mám.

Odchádzam dobrovoľne, s balíčkom nových skúseností, inšpirácií i priateľov. Bez istoty budúcej práce a obživy. Nejdem na Úrad práce ani do žiadnej novej práce. Na účte mám len pár peňazí. Možno som sa zbláznila, ale viem, že teraz je to to najlepšie, čo môžem urobiť.

Odchádzam s víziou nového života, bez stresu a naháňania sa za cudzími či nezmyselnými cieľmi. Mám už len vlastný cieľ. Načúvať svojmu srdcu a využívať myseľ, aby mi to pomohla zrealizovať. Byť prítomná v každom okamihu svojho života, pretože každá sekunda sa ráta a zostáva mi ich čoraz menej. Nehrať sa na

niečo, čo nie som a nerobiť nič, čo nie je v súlade s mojou cestou. Ďakovať za každý deň, že môžem byť prejavom Života...

Október 2015

Keď som mala 5 rokov, posadili ma prvýkrát na koňa. Veľkého, ťažného. Nikto iný si netrúfol. A spadla som. A namiesto toho, aby som zanevrela na toto tajuplné stvorenie, zamilovala som sa. Detskú izbu neskôr zdobili plagáty koní, ktoré mi otec nosil zo zahraničia a debničky v izbe tvorili imaginárneho koňa, na ktorom sme so sestrou cválali prériami. S básničkami o koňoch a s obrázkami koní som vyhrávala všetky školské súťaže a mala som ich jednoducho všade. Potom som niekoľko letných prázdnin trávila tým, že som vyhľadávala každú možnú chvíľu, ako byť reálne pri nich. Mali sme drevenicu v Belianskych Tatrách, kde život začiatkom 80-tych rokov plynul pomaly a štátne traktory sa všade nedostali. A tak sme mali to šťastie, že sme s koňmi orali, zväžali seno, nechali sa vozit' na ich spotených chrbtoch alebo sme sa so sestrou s nimi len tak túlili tatranskými lúkami.

Nestačilo mi to a tak som si od rodičov vydupala jazdecký klub a každý víkend som s nadšením trávila čistením koní, tréningami, upratovaním stajne a kydaním hnoja. Poctivo sme trénovali a tak sme sa stali majstrami Bratislavy aj Slovenska v súťaži voltížnych družstiev.

Tešila som sa, že už som pripravená do sedla a budem môcť poriadne jazdiť a že takto budem žiť ďalších veľa rokov a stanem sa veterinárkou, aby som mohla koňom a iným zvieratám byť nablízku. Jedného dňa, krátko po mojich 10tich narodeninách, prišli po mňa rodičia a povedali "zbal' si veci, tu končíš. Nemáme čas voziť ťa po pretekoch." Šokujúcu správu som prijala bez dupania a kriku, zostali mi len slzy a diera v srdci.

Ďalších 30! rokov som skúšala všetko možné - spoločenský tanec, gitaru, keramiku, hádzanú, motorku, tai-chi, nadčasy v agentúre, kariéru v korporáte,

rozvod, stavbu domu, sťahovanie, horský bicykel, skok s padákom, tvorivé dielne...

Keď som už vyčerpala svoje zásoby náhradnej energie, keď som pochopila, že si chytám vlastný chvost a točím sa v kruhu dávno nepotrebných programov a že možno zomriem skôr, kým dokončím to, čo som chcela... podobne ako moji rodičia, ktorí podľahli bolesti a rakovine... rozhodla som sa konať. Dala som v práci výpoveď a bez zjavnej logiky, bez porady so skúsenými a bez vlastných skúseností som párkrát otvorila Bazoš... a kúpila som si koňa.

3. november 2015

Doviezli mi ju pred pár týždňami. Volá sa Nina, má asi 6 rokov a väčšinu času prežila v stáde koní alebo v stáde oviec a kôz a trochu s nejakými ľuďmi. Je to kríženec haflinga, quatera, fjorda a welsha. Vraj chcel nejaký „chovateľ“ poskladať nové, nenáročné, plemeno. Vyšiel z toho nízky koník s veľkým zadkom a krátkymi nohami. Posledných pár mesiacov strávila táto malá blondávková kobyľka v "prestupnej stanici" priekupníka koní, ktorý čakal na niekoho, kto ju vyplatí a bolo mu jedno, kto to bude. Pri predaji zdôraznil, že kobyľka má "vlastnú hlavu" a treba na ňu tvrdo, čo bolo zrejme aj z jeho spôsobu komunikácie s ňou. Pozrela som sa jej do očí a nezaváhala som ani chvíľu. Neriešila som jej vzhľad, zdravie ani chovanie.

Nedáva to logiku - neskúsená tvrdohlavá kobyľka a neskúsená tvrdohlavá žienka. Obe citlivé a vnímavé, no s kýblom starých zranení v duši. Ohotné bojovať za svoje práva a nevzdať sa za žiadnu cenu.

Čo len z tohto bude? Nuž, uvidíme...

20. november 2015

Uff! Tak toto som nečakala. Vyzeralo to tak jednoducho! Ja viem, nebola som dobre pripravená, ale asi som to potrebovala zažiť „takto“.

6 týždňov s Ninou ubehlo ako voda. Dalo mi to celkom zabrat', ale už sa cítim ako znovuzrodená. Zdá sa mi, že to, čo som sa mala naučiť vtedy, keď som mala 10 rokov... mi došlo teraz. Za tých pár týždňov mi môj kôň ukázal, čo znamená ROZHODNÚŤ SA, CHCIEŤ, VYTRVAŤ a POUŽIŤ SVOJU SILU aj ODHODLANIE. To poznanie prišlo v jeden večer, keď som sa svoju kobyľku snažila dostať z neďalekej lúky do stajne. Trvalo to viac ako hodinu, okolo chodili jazdci na poslušných koníkoch a Nina tam stála ako somárík so zaťatými nohami do zeme. Cítila som sa ako úplné nemešlo a blbec. Použila som všetko - vodičko, bičik, prosby i slzy. Nakoniec sa asi zľutovala alebo ju to už omrzelo a išla so mnou. Až na druhý deň mi to docvaklo. Pomohla mi aj jedna žena, Michaela, ktorá koňom rozumela a dala mi len jednu otázku, ktorá mnou pohla až k slzám. Uvedomila som si, že ak CHCEM mať toto nádherné zviera pri sebe a spolu s ňou žiť na tejto nádhernej planéte zvanej Zem, musím jednoducho rešpektovať podmienky a pravidlá, aké tu vládnu. Bola som tak ponorená do sebaľútosti a strachu, že som nedokázala zo seba vydať vôbec nič, čomu by kôň rozumel. Kôň (ako každé zviera a aj dieťa), rozumie len tomu, čo je TERAZ... ako sa aktuálne cítim a na čo myslím. Ale vyššie spomínané stavy sa týkajú minulosti (Bola to hlúposť kúpiť si koňa! Ako som to mohla urobiť?) alebo budúcnosti (Nezvládnem to! Čo si o mne pomyslia?), takže som tam v tej chvíli vôbec nebola.

Spomenula som si hneď aj na kurz Já chci I. na ranči u Zdenky Jordánovej, ktorý som absolvovala pred dvomi rokmi, v čase keď sen o živote s koňmi bol ešte len sen. Kurz je doplnkovým modulom trojročného sebaopoznávacieho kurzu Poznej

svôj cieľ, ktorý práve ukončujem. Kurz Já chci vedie Zdenkina dcéra Michaela, koniarka telom i dušou, takže sme si získané uvedomenia na kurze mohli overiť nielen cez kinezku (svalový test), ale aj prostredníctvom koní. V jednej chvíli som stála v kruhovke s čiernym krásavcom a mojou úlohou bolo pohnúť ho na diaľku vpred, tak aby klusal po obvode. Mala som v ruke len „mávatko“ v podobe vlajočky. Zdalo sa to jednoduché, veď aj tým predtým mnou to išlo tak ľahko. Ale keď som vstúpila do kruhovky a začala som na koňa mávať a poskakovať tam, len tam stál a pokojne na mňa pozeral. Na moje výskoky a trepotajúcu sa vlajku vôbec nereagoval. Ako to!!!??? Bola som zúfalá, ale v tej chvíli mi došlo, o čom sme sa celý deň bavili. Až keď som sa rozhodla, že naozaj CHCEM, aby sa pohol a bola som s tým v súlade, zmenila sa aj moja energia a on jej začal rozumieť. Musela som len prijať, že je to súčasť cvičenia a nie jeho naháňanie a „buzerácia“, s čím som mala pôvodne problém. Môj odpor k tomu, keď niečo ja sama „musím“ a nevidím v tom zmysel, sa tu ukázal jasnejšie ako slnko na oblohe. Všetko, čo sme v ten deň preberali a odblokovali v rámci kurzu, začalo dávať zrazu zmysel.

Nuž, keďže som si svoje spolužitie s koňom takto nepredstavovala musela som sa rozhodnúť. Budem musieť KONATĚ podľa aktuálneho pocitu a reagovať okamžite, byť naplno prítomná v danom okamžiku a veľmi dobre vedieť, čo CHCEM... alebo sa koňa vzdať.

6. december 2015

Ešte sme spolu a ide nám to čoraz lepšie. Má so mnou trpezlivosť:-) Už viem, čo od nej chcem a vytrvám, kým to nedostanem. Nebojím sa použiť svoju (duševnú i fyzickú) silu a ona to vie! Učíme sa základy slušného správania sa (aby ma ona neprišlapla) a aby som jej ja rozumela. Chodíme spolu na prechádzky a "pasieme sa". Ja dýcham čerstvý vzduch, ona chrupká šťavnatú trávičku. A je mi jedno, čo si myslia okoloidúci jazdci na vznešených a poslušne vyzerajúcich tátošoch.

Ale...priznávam... nie je to veru vôbec také jednoduché, ako to vyzerá. Predvčerom ma napríklad skoro hryzla, respektíve zahnila sa na mňa, ale odniesol to našťastie len rukáv zimnej bundy. Chcela som, aby sa pohla vpred, ale ona tam stála ako somárík s nohami vrytými pevne do zeme. Ťahala som ju a ťahala, no nič. Stála ďalej. Tak som natiahla pravú ruku vpred, smerom pred hlavu a dlhým vodítkom som ju „štipla“ smerom k zadku. Tak mi to ktosi ukázal. Au! to sa jej nepáčilo a úder mi vrátila. Tak som sa od strachu roztriasla, že som ju vrátila späť do stajne. Bála som sa, že mi ublíži ešte viac. Skúsený koniar by povedal „chyba“! Teraz sa naučí, že vyhrala a môže sa vrátiť späť k senu a susedom v stajni a mať od teba pokoj. To si nemôže dovoliť!“ Lenže ak nemáte skúsenosti s „nevychovaným“